

10^e *Ambriki*, *Ombriki* > Ammersum ; 10^e *Drivinniki* > Drevenack ; begin 11^e *Flietrikki* > Flierich ; 10^e *Lericki* > Lerche ; 10^e *Medriki* > Meiderich ; begin 11e *Smerilikki* > Schmerlick ; 10e *Cauliricia* > Colletet ; 799 in *Hodricio*, onbekend in arr. Arras ; 873 kop. 13e *Genedricio* > Jenneret ; 868 kop. 18e *Madricium* > Maresches ; 1098 kop. ± 1170 *Huluz* > Hulluch.

Het suffix was nog in Gallo-Romeinse tijd productief blijkens bv. Chastrès.

Hoogstwaarschijnlijk is *-ak-* een onverschoven relictvorm beantwoordend aan Latijn *-icus* (*Gallicus*, enz.) en Germaans *-ah*, *-ag*, *-ig*, *-ug* als adjectiefsuffix (Gotisch *stainahs* „steenachtig”, *mōdags* „toornig”, enz.) en beantwoordt de uitbreiding *-akja-* aan het Germaanse collectiefsuffix *-ahja-* (Oudhoogduits *steinahi* „gesteente”, enz.).

10° *-at-* vormt volksnamen (*Atrebat*, *Caleti*, *Carnutes*, *Namnetes*, *Usipetes*, *Veneti* = *Winidas*, enz.) en nederzettingen (*Malata* > Maalte, *Condate* > Condé, enz.). Het is denkkelijk hetzelfde als het suffix *-ato-* van het participium passivum.

De uitbreiding *-atja-* treedt op in nederzettingen (bv. *Hinuti* > Hinte). Wegens het afwisselen van *c* en *t* in de (slechts in late afschriften overgeleverde) oude vormen van *Burginatio* (uit het itinerarium Antonini en de tabula Peutingeriana), nu Monterberg, is het onzeker of deze naam de vroegste bewijsplaats is voor *-atja-* (is zulks niet het geval, dan hoort de naam bij sub 9° besproken *-akja-*).

De uitbreiding *-atja-* is formeel gelijk aan het Germaanse suffix *-itja-*, dat collectieven (vooral van plantnamen) vormt. Waarschijnlijk is dit dus, evenals *-akja-*, een onverschoven relictvorm ; inderdaad beantwoordt *-itja-*, in functie en betekenis, volkomen aan het verschoven collectiefsuffix *-ipja-*.

11° *-ank* is bijzonder karakteristiek voor het Treverergebied : *Belsonanc* > Beßlingen, *Bisanc* > Bihain, *Caranc* > Cherain, *Celtanc* > Zeltingen, Ehrang, *Isnanc* > Eisenach, Krettnach, *Maranc* > Maring, *Marninc* > Mehding, Pellingen, Seny, Thalfang, Wardin. Het is hier productief gebleven tot aan de romanisatie blijkens het hybridische *Boveranc*. De vroegste attestatie is ± 300 *Burunco* (= Worringen).

Naast bovenstaande nederzettingen, is er ook, en wel zeer vroeg, een water-naam : *Obrincus*, bij Ptolemaeus de grensrivier tussen Germania Superior en Inferior.

Ook verder zuidwaarts, in Oost-Gallië, lijkt *-ank* vaak voor te komen. Misschien zijn zelfs de talrijke namen op *-ange* in Lorreinen voor een deel niet-Germaans, doch eenvoudig contaminatievormen van *-ank* met het in de 5e eeuw ingevoerde Germaanse *-ingas* : een naam als 912 *Bisanga* > Bézange herinnert toch sterk aan *Bisanc* > Bihain.

Vermoed mag worden dat in Noord-Frankrijk en Wallonië een gelijkaardig assimilatieproces, doch dan ten voordele van *-anio-*, *-inio-*, de namen op *-ank* onherkenbaar heeft gemaakt : Mellet en Mozet bv. zouden oorspronkelijk namen op *-ank* kunnen geweest zijn.

Iets dergelijks lijkt ook in Vlaams-België te zijn voorgekomen ten gunste van de namen op *-ak* (bv. Parike uit *Parnanc*?) of op *-ingas* (bv. Deftinge uit *Dabantinco*? ; Moelingen? ; cf. ook 1214 *Gendringen*, Germaanse vorm voor Jandrain).

Aan *-anko-* beantwoordt in het Germaans *-inga-* (met nevenvormen *-anga-*, *-unga-*) dat, hetzij als *-ingja-*, hetzij als *-ingum*, *-ingas*, in Merovingische tijd als patronymisch suffix uiterst productief geworden is (sedert de 6^e eeuw ook in *-inga haim*). De vroegste